

V piatok večer 25.7. o 22:15 odchádza autobus z Trenčína s účastníkmi zahraničnej cesty. Na starom známom mieste v Bratislave nastupujú posledné dve účastníčky a vyrážame o 22:30 z Bratislavy. Začína sa zahraničná cesta do pohorí Silvretty a Rakitonu...Máme v pláne zdolať vrcholy AVEKU: Piz Buin, Schesaplana, Naafkopf...Naša cesta bude dlhá 1500 km. Autobus mieri cez Viedeň – Linz – Salzburg – Bad Reichenhall. Cestuje sa v pohode, hoci nie sme zvyknutí na malý autobus.

Ráno okolo 6:00 sme v Steinpasse (ideme starou cestou), kde mal šofér naplánovaný 9 hod povinný odpočinok a načerpáva sily a my sa vydávame na prvú túru – vrchol Sonntagshorn 1965 m.n.m. Vrchol sa nachádza na hranici Rakúska a Nemecka, počasie je nám naklonené a tak o 11:00 hod obedujeme na vrchole a tešíme sa z úžasných výhľadov. Po návrate k autobusu sa občerstvíme a o 15:00 hod vyrážame do Lichtenštajnska do dedinky Malbun (1600 m.n.m.). Dĺžka cesty je asi 330 km. Dedinka nás nevíta najlepšie, intenzívne prší a je už skoro pod večer. Po obhliadke okolia sa usídľujeme do krásnych „kontajnerov“, ktoré by nám závideli aj naši bezdomovci. Skupina Martinčanov s nadšením vystupuje vyššie a nocuje na salaši. Ráno prší, Martinčania sa vracajú a miestna predpoveď počasia nevestí nič dobré ani na ďalší deň.

Zvažujeme okolnosti a okolo 13:00 hod smerujeme na ďalšie miesto výstupu Brand, odkiaľ sa vystupuje na Schesaplana. Tento presun trval 100 km a pred 17:00 hod si všetci svorne kupujeme obojstranné lístky na lanovku v hodnote 12eur. Ani nevidíme jazero Lunersee 1970 m.n.m. okolo ktorého vystupujeme na chatu Totalphutte 2385 m, celou cestou je hmla a mrholí. Chata je útulná a vďaka preukazom Alpenvereinu sa ubytujeme za 8 eur. Kolektív je úžasný, večer debatujeme a vtipkujeme. Ráno vstávame o 5:00 a po prípravách o 6:00 hod vyrážame na Schesaplana 2965 m.n.m. Prijemné počasie, pekné výhľady a super partia, čo viac si priať? Na vrchole sme sa rozhodli pokračovať hrebeňom, v peknom teréne kúsok po ľadovci a krásnou istenou cestou. Dvaja odvážlivci sa púšťajú do sedla Hochjoch, odkiaľ je možnosť vystúpiť na Naafkopf, čo sa však časovo nedá stihnúť. Vraciame sa naspäť na chatu a užívame si tento krásny deň, hoci ani netušíme, že je posledný slnečný. Na chate sa okolo 15:00 hod dozvedáme, že už nie je voľné miesto. Schádzame k jazero a počasie sa zhorší, začína pršať. Niektorí ostávajú na chate Douglass hutte (8 eur) a niektorí schádzajú lanovkou k autobusu, kde prenocujú.

Okolo 10:00 hod po kolektívnej dohode vyrážame na 100 km dlhú cestu do Bielerhohe 2032 mn.m.. Cestou stojíme a robíme nákupy. Cesta do Bielerhohe je horská, serpentínová s veľkým prevýšením a vyberá sa tu mýto. Náš autobus mal prives a tie sú tu zakázané. Naše prosby a poplatok 50 eur náš púšťajú ďalej. Na parkovisku v Bielerhohe zisťujeme počasie, ktoré aj ďalší deň predpovedá zrážky a až v štvrtok vypadá nádejne. Veľká skupina sa aj napriek dažďu vydáva na chatu Wiesbadener Hutte 2443 mn.m. Menšia skupinka ostáva na parkovisku s myšlienkou že vo štvrtok vystúpi a zostúpi na Piz Buin. Chatu si telefonicky rezervujeme a teší nás osadenstvo chaty – slovenské. V chate robíme domácim turistom program, spievame im pesničky. Večer si robíme metodický, pripravujeme mačky, cepíny...

Celú noc prší, o 5:00 ráno vstávame a balíme sa. Čakáme na jedinu minútu, kedy prestane pršať, čakáme hodinu, dve, tri, štyri...Tým strávime deň na chate, hráme karty, človeče nehnevaj sa...Kolektív nestráca dobrú náladu. Nasledujúce ráno prší, predpoveď nemá byť dobrá na celý deň. Schádzame ku autobusu, kde nás čakajú ostani členovia zájazdu.

Po vzájomnej dohode sa presúvame 280 km k poslednému cieľu našej cesty Hocheck 2665 m.n.m. Cestou vidíme rozhodené rieky, vodopády na skalách a tieto pohľady nás nútia k myšlienke vzdať sa posledného kopca. Šofér prijíma naše rozhodnutia a smeruje na Slovensko. Bratislavu vidíme o 21:30hod a Trenčín o 23:00 hod. Vedúci tejto cesty bol Viliam Murček. Účastníci cesty: Adamko I., Čiap M., Čuchor V., Fábryová M., Frank L., Geletová P., Ivanič M., Kiššová B., Kormaňáková L., Patsch J., Šulková M., Murček M. Vodičom cesty bol Krištof M.

Aj napriek nepriaznivému počasiu účastníci do poslednej minúty zachovali humor a kolektív sa počas celej cesty javil súdržne. Táto zahraničná cesta bola v duchu „Človek mieni – počasie mení“. Ďakujeme Mariánovi Petrincovi za úžasne naplánovanú cestu a čakáme v ďalších ponukách repete. ■ Ľubica Kormaňáková